

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

มีเพื่อโลก อยู่เพื่อโลก

(ลูกศิษย์อ่านจดหมายกรมการศาสนาได้จัดส่งคำนิตยภัต สำหรับพระราชคณะ
ชั้นธรรมมาให้)

(ถวายทองคำช่วยชาติเจ้าคะ ๑๘ บาท) นี่ลูกสาวอาจารย์ชาลีที่เป็นครูของหลวง
ตาบัว ทั้งสองนั้นแหละ ที่เราได้ยกยอเสมอ ครูชาลี อาจารย์ชาลี พอใหญ่ขึ้น ๆ เป็นชั้น
อาจารย์ แต่ก่อนเป็นครูสอนเรา นี่ลูกสาว พอล่วงไปแล้ว โอ๊ย เรารักมากนะ หลวงตาไม่
ได้เหมือนใคร ไม่เหมือนใครง่าย ๆ ว่านั่นละ จะซังก็ดีจะรักก็ดี ต้องให้ถึงเหตุถึงผล
ถึงจะรักได้ถึงจะซังได้ อะอะซัง อะอะรัก ไม่เอา อันนี้เรารักถึงใจจริง ๆ อาจารย์ของ
เรา พอกลับมาแล้วเป็นยังงี้ไม่ทราบ ทางนั้นเลยมาเป็นลูกศิษย์เรา เรากลัวครูเราก็กว
ทั้งรักทั้งเคารพ อันนี้ก็เลยมาสนองอีกแหละ ที่นี้เวลากลับมาเป็นลูกศิษย์เราก็กวทั้งรักทั้ง
รักทั้งเคารพแบบเดียวกัน

โห หายากครูนี่ อาจารย์คนนี่ เราติดตามมาตลอด ไปไหนมาไหนชอบเอาเรา
ไปด้วย ที่เรารักเคารพก็คือว่า เป็นครูเป็นแบบพิมพ์ที่ดี ดีจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดาอะ ไม่
ลืมนื้อลืมนิ้ว ไม่สُرุ่ยสُر่าย ไม่ถืมนื้อถืมนิ้ว เข้านอกออกในได้หมดเลย ไม่มีคำว่า
เย่อหยิ่งจองหอง นี่ละที่เรารักมารักอันนี้เอง ชยันด้วย ทุกอย่างชยัน ตลอดมาเลย
เลี้ยงลูกนี้โตทุกคน ลูกหลายคนเลี้ยงโตทุกคน มีหลักมีฐานด้วยกันทั้งนั้น ทั้งลูกหญิงลูก
ชาย เลี้ยงลูกเลี้ยงดีมาก สำคัญอันนี้ เป็นคติด้วยกันหมด เราถึงได้เคารพรัก

(ชมรมพยาบาลแห่งประเทศไทยจะมาขอทอดกฐินสมทบก่อนในวันที่ ๑๘ ตุลาคม
เพราะวันที่ ๒๑ มาไม่ได้ วันที่ ๒๑ เป็นวันพยาบาลแห่งชาติ พวกหนูต้องไปทำพิธีทั่ว
ประเทศอะ เลยมาขอถวายไว้ก่อน) เอาละพอใจ ๆ วันที่ ๑๘ ตอนเช้าละ

ที่อ่านนี่อ่านให้ลูกศิษย์ฟังเท่านั้นเอง เราไม่เคยสนใจกับเหล่านี้นี่นะที่เขาถวาย
มา นี่ละที่ว่าเราไม่มีอะไรเป็นของตัวเอง มานี้ออกช่วยชาติทั้งหมดเลยตลอดมา เราไม่เคยมี
ภายในจิตใจว่าอะไรเป็นของเราละ ได้มาปั๊บนี้กระจายออกไปทางชาติบ้านเมืองแล้ว
เป็นอย่างนั้น

นี่อะไรอ่านไม่ออก อ่านออกแต่ร้านศรีทอง นี่ละที่เราอ่านให้ฟังทั่ว ๆ ไป ที่ผู้
ใหญ่จุ่ม ห้วยทราย เขาเขียนจดหมายมาหาเรา เขาก็คงแน่ใจว่าเราคงอ่านไม่ออก
เพราะจดหมายเขามันแบบนั้นแหละ อย่างที่ปลัดอำเภอเขาสนิทกันกับผู้ใหญ่จุ่ม คือตั้ง
เขานี้ คนนั้นตั้งบ๊ี้(จุมบ๊ี้) พุดเสียงแหมบ ๆ (พุดเลียนเสียงคนจุมบ๊ี้)ว่า ผู้ใหญ่จุ่มนี่

แต่งตัวข้าหลวงสู้ไม่ได้ แต่เวลาเขียนหนังสือเหมือนไก่เขี่ย เขียนจดหมายมาหาเราก็คือแบบนั้นแหละ แบบไก่เขี่ยมา เราก็อ่านเอาไว้ สักสองสามวันแล้วก็ตามมา แคมวัดอยู่เรื่อย ๆ มากี่ว่า ผมเขียนจดหมายมาหาท่านอาจารย์ได้รับแล้วหรือ รับแล้ว พอว่าอย่างนั้นก็นั่ง เราก็เลยจับจดหมายออกมา อ่านออกไหม ทำไมอ่านไม่ออก ถ้าอย่างนั้นอ่านให้ผมฟังซิ แกก็บอกให้เราอ่านให้แกฟัง เราจับแล้วก็ทำทำ อืออ่า ๆ ขำ เราว่านั่น คือคำว่าขำ นามสกุลแก ผิดขำ มันชื่อชัฒคำเดียว ขำ นอกนั้นไม่ได้เรื่อง ทางนี้มีแต่อืออ่าทั้งหมด เพราะฉะนั้นจึงอ่านว่าอืออ่า ๆ ขำ อู๊ย ทำไมอ่านยังงี้ ก็เขียนมาอย่างนี้จะให้อ่านว่ายังงี้ อู๊ย อ่านหนังสือแบบนี้ ก็เขียนแบบนี้นี้จะให้อ่านแบบไหน เราก็ว่างั้น นี่ก็เหมือนกันถ้าอ่านก็ว่า อืออ่า ๆ ศรี

ตั้งมาเราไม่เคยสนใจเรื่องเหล่านี้ เขาส่งมาทางศึกษาธิการจังหวัด มีคนเอามาให้มันสองสามครั้งแล้วแหละ นาน ๆ เขาส่งมาทีหนึ่ง หลาย ๆ เดือน มาเราก็อ่านเข้าธนาคารไปเลย อย่างนั้นเป็นปกติ เราไม่เคยมีอะไรเป็นของเรานะ อะไร ๆ มาทั้งนั้นแบบเดียวกันหมดเลย จิตใจเราไม่ได้มาห่วงกับเรา เป็นห่วงโลกก็ยังไม่บอกแล้ว ห่วงด้วยความเมตตาด้วย ไม่ใช่ห่วงธรรมดา ห่วงเรื่อยห่วงตลอดเลย แทนที่จะมาห่วงเจ้าของ ไม่มี บอกว่าไม่มีเลย เรามีก็มีเพื่อโลก อยู่ไปเพื่อโลก เท่านั้นแหละ ที่ว่าเพื่อเราไม่มี ไม่มีก็บอกว่าไม่มี นี่ถึงระยะที่มันอึดพอ ธรรมะเป็นอย่างนั้นนะ ธรรมะมีความอึดพอ

แต่กิเลสไม่มีคำว่าอึดพอ ได้เท่าไร ๆ สิ่งที่ได้มาเหมือนเชื้อไฟ ความอยากได้นี้รุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ ได้เท่าไรไม่พอ ๆ ท่านจึงเรียกว่า โลภ ทุมมาน์ ปริปนุโล ความโลภเป็นอันตรายแก่ธรรมทั้งหลายด้วย แก่โลกด้วย ความโลภเป็นอันตรายแก่โลกแก่ธรรม ไม่ใช่เรื่องของเล่น ท่านถึงยกออกมาเป็นภษิต พระพุทธเจ้ารับสั่งเอง โลภ ทุมมาน์ ปริปนุโล เป็นข้าศึก นี่ละเรื่องของกิเลสจะไม่มีคำว่าพอ มีแต่ความติดความดัน ดันจนจะเป็นจะตาย ยังไม่เห็นโทษแห่งความดันนั้นเลยว่ามีมาจากไหน มาจากความโลภ ความโลภคือกิเลส ธรรมสอดเข้าไปเลย เห็นหมดทั้งโคตรทั้งแซ่ของมันธรรม ถึงลากโคตรแซ่มันออกมาแจ้งให้ทราบได้ว่า นี่คือโทษ กิเลสนี้มีแต่โทษ เอายาเคลือบน้ำตาลนิด ๆ พอให้สัตว์ดูดดื่มไป จากนั้นเอาเบ็ดเกาะตามไปเลย เบ็ดเกาะปาก ๆ ตามไปเลย อย่างนั้นเรื่องของกิเลส ไม่มีใครจะมาแสดงได้ง่าย ๆ นะ

การแสดงตามตำรับตำรา สารุ เราไม่ได้ประมาท ตำราท่านรู้ท่านเห็นมาอย่างนี้ ท่านก็มาจดเอาไว้ สิ่งที่ท่านไม่รู้ไม่เห็นเท่ากับท้องฟ้ามหาสมุทร นั่นคือความจริงแห่งธรรมทั้งหลาย ไม่มีใครเห็น ผู้ปฏิบัติผู้รู้ธรรมเห็นธรรมเท่านั้นจะแจ่มออกได้หมดเลย นี่คือรู้ตามหลักความจริง มีมากมีน้อยมันซึมซาบไปหมด สิ่งที่มีทั้งหลายเหมือนเชื้อไฟ ความรู้เหมือนไฟ จะลุกลามไปสอดแทรกไปรู้ไปหมดเลย ที่นี้ตำราท่านพูดออกมา

ใจ ท่านก็พูดออกมาเป็นเงื่อนไข ๆ ก็จับได้อันนี้ ๆ มาพูดเพียงเท่านั้นแหละ ไม่ได้มากนะ แต่หลักความจริงนี้เต็มโลกธาตุ

เพราะฉะนั้นเวลาพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วจึงแจ้งชัดหมดโลกธาตุ นำมาพูดได้หมดทุกแง่ทุกมุม ตามที่เห็นว่าจะเป็นประโยชน์แก่โลกมากน้อย ถ้าไม่เป็นประโยชน์ เห็นก็เหมือนไม่เห็น รู้เหมือนไม่รู้ เพราะท่านไม่หนัก ธรรมะไม่หนัก ไม่เหมือนกิเลส กิเลสมันผลึกมันตัน มันอยากให้พูดให้คุยให้ไม้ให้อวด มันอยากให้ยอ กิเลสนี้ต้องการแต่ความยกยออย่างเดียว ความตำหนิกิเลสไม่ต้องการ ถ้าเป็นความยกยอแล้วชอบหมดเลย ตั้งแต่โคตรแซ่ของกิเลสมา มันชอบมาตั้งแต่โคตรแต่แซ่ของมัน เพราะฉะนั้นใครยอนี้จึงเป็นบ้ำขึ้นทันที ไปยอใครก็ตาม

แม้แต่หมากก็ยังชอบยอ ฟังซิ เรายกตัวอย่างมาให้ดู เราไปฉันทในบ้านของเขา มีหมาตูปตัวหนึ่ง น่ารักมากหมาตัวนั้น เตี้ย ๆ อ้วน ๆ หูตูป มันรู้ภาษาคน เจ้าของเขาบอก หมาตัวนี้มันนอนเฉย หมาตัวนี้มันรู้ภาษาคน เราพูดอะไรรู้หมด เช่น เราบอกว่าให้ลงไปสระน้ำนี้หาปลาให้หน่อย เขาจะลงทันที เขาลูกคึกคักเลยจะลงไปสระ อู๊ย ไม่ต้องลง เราพูดเฉย ๆ กลับมาเสีย ปูบปั๊บกลับมาอน นั้นฟังซิ บอกลงไปสระน้ำไปหาปลาให้หน่อย เขาก็โดดลงไปเลยทันที ยังไม่ถึงสระ ทางนี้บอกไม่เอาแล้วกลับมาเสียพูดเฉย ๆ เขากลับมาอน นี่เขารู้ภาษาอย่างนี้ เช่น เราคุยกันอย่างนี้ จะไปไหนมาไหน เขาจะนอนฟัง พอเตรียมของ เขาจะไปขึ้นรถก่อนแล้ว ไปรออยู่นั่นแล้ว นอนอยู่ในรถแล้ว เขารู้เราพูดว่าจะไปไหน เขาคอยไปกับรถ เวลาคุยเรื่องอะไร ๆ นี่เขารู้หมด

จากนั้นเขาก็พูดเบา ๆ นี่ที่จะเห็นเรื่องชัดเจน หมากก็ชอบสรรเสริญไม่ชอบติฉินนินทา พอพูดยกยอแล้วหูเขาผึ้งเลย พอพูดจบลงแล้ว เขาก็พูดเบา ๆ นะที่นี้เขาไม่พูดเสียงดังอะไรนักว้า ไอ้บ้า แะ ๆ ขึ้น ฟังซินะ พอว่า ไอ้บ้า เท่านั้น แะ ๆ ขึ้นเลย เขาไม่อยากจะให้ตำหนิเขา นี่ละกิเลสชอบแต่ยอ ความติฉินนินทาไม่ชอบ ยอเท่าไรยิ่งชอบ ๆ เป็นบ้ายอเลย นั้นละคนเป็นบ้ายอยู่ทุกวันนี้เพราะบ้ายอ อยากให้เขานับหน้าถือตา อยากให้เขาว่าตัวมั่งตัวมีดีเด่นอะไร แข่งหน้าแข่งหลัง แข่งกันไป แข่งลงกองไฟ ๆ จมลงไป ๆ นี่กิเลสหลอกลงกองไฟไม่บอก

ต้องมาประดับร้านว่าสวยว่างาม ว่ามั่งมีศรีสุข สง่างามทุกอย่าง อันนี้กิเลสชอบ เพราะฉะนั้นจึงชอบประดับร้านกันเต็มบ้านเต็มเมือง แล้วเวลาดูจากหลังมันเต็มด้วยหนี้ด้วยสินพะรุงพะรุง กองพะเนินเทินทึก หาสร้างบ้านหลังใหญ่ ๆ มาเก็บหนี้ มันติดหนี้เอามากองไว้นั้นไม่หมด ตึกหลังหนึ่งไม่หมด มีแต่ตึกบรรจุหนี้ไว้เต็มหมด ข้างหน้านั้นมันเอามาประดับร้านไว้ว่าสวยว่างาม หูหราฟูฟ่า ไปที่ไหนมีแต่ความหูหราฟูฟ่า

กิเลสมันหลอกคนให้เป็นบ้า หนี้สินอยู่ข้างหลังมันไม่ดู นั่นละธรรมท่านดูทั้งข้างหน้า ดูทั้งข้างหลัง ท่านเห็นหมด

นี่พูดให้พี่น้องทั้งหลายทราบ อย่าหาว่าหลวงตาบ้าพาอุตรินะ มีไหมที่พูดนี้เวลานี้ นี่ละกิเลสมันชอบแต่ย่อ ความจนตรอกจนมุมมันไม่ให้เอามาพูดเลย ที่นี้การเทศนาว่าการถ้าหากกิเลส กิเลสก็หาว่าพูดหยาบพูดสกปรกโสम्म พูดดูพูดเดือด คือตัวกิเลส นั้นตัวหยาบโลนที่สุด ตัวสกปรกโสम्मที่สุด ตัวโหดร้ายทารุณที่สุด แต่ไปแต่ะมันไม่ได้ นะ ต้องบอกว่ามันดีที่สุดไม่มีอะไรเกินกิเลส กิเลสนี้ดีที่สุด ยกยออย่างนี้แล้วเป็นไอ้ตูปเลย ไอ้ตูปไปตำหนิมันว่าไอ้บ้าอย่างนี้มัน แะ ขึ้นเลย นี่ละกิเลส แล้วไม่มีคำว่าพอ ได้เท่าไรก็ไม่พอ ทุกสิ่งทุกอย่างมีแต่ไม่พอทั้งนั้นเรื่องของกิเลส ถ้าเรื่องของธรรมแล้วพอเป็นลำดับลำดับ พอเป็นลำดับลำดับยังไถ เอนักปฏิบัติเข้าจับกัน

นี่ละนักปฏิบัติคือนักหาความจริงของธรรมทั้งหลาย เอ้า ภาวนาลงไป เราจะได้เห็นชั้นความพอของธรรม พอเจริญภาวนาลงไปจิตมีความสงบเย็นใจขนาดไหน ๆ อิม เอิบ ๆ อยู่ในนั้น ยินดีอยู่ในนั้น ฟาดจนกระทั่งถึงเต็มเหนี่ยวแห่งความสงบ ท่านเรียกว่าสมาธิเต็มภูมิ เหมือนน้ำเต็มแก้ว พอ ไม่ได้คืบได้คืบเป็นบ้าไปไหนอีกนะ

ที่นี้ออกทางด้านปัญญา กิเลสอยู่ที่ไหน นั่นเหมือนเชื้อไฟ ปัญญาจะเป็นเหมือนไฟ ลูกกลม ๆ เผาไหม้ตลอด ๆ เป็นอัตโนมัตติ ๆ จนกระทั่งเผากิเลสแหลกหมด ไม่มีอะไรติดค้างภายในใจแล้ว สติปัญญาพอ นั่นเห็นไหม เพราะเข้าถึงชั้นเมืองพอแล้ว นิพพานคือเมืองพอ ใจที่บริสุทธิ์เต็มที่แล้วเรียกว่าใจที่พอ หรือเรียกว่าใจเป็นธรรมธาตุ นี่พอ ท่านถึงขั้นนั้นแล้วท่านจึงพอทั้งหมด ไม่หวังอะไรไม่เอาอะไรอีกแล้ว นี่เรียกว่าพอ ธรรมเป็นอย่างนั้นนะ ธรรมมีพอเป็นลำดับลำดับ กิเลสไม่มีคำว่าพอ จึงเป็นข้าศึกกันตลอดมาอย่างนี้ จึงต้องมีธรรมเป็นเครื่องกำกับบีบบังคับกันไว้ ไม่อย่างนั้นน้ำล้นฝั่ ๆ แล้วไฟไหม้โลกฉิบหายวายปวงหมด ต้องมีธรรมเป็นน้ำดับไฟ ระงับดับกันไว้พออยู่พอเป็นพอไป ไม่ให้แผดเผาจนเกินไป นี่เรียกว่าธรรม ขอให้พี่น้องทั้งหลายทราบเอาไว้

วันนี้ที่แรกเราก็พูดถึงเรื่องห้วงธาตุห้วงชั้นธของเรา แต่ก่อนก็ห้วงทางด้านอรรถ ด้านธรรม เวลาออกปฏิบัติแล้วมีตั้งแต่จิตใจจดจ่อต่อเนื่องตลอดเวลาทั้งด้านอรรถด้านธรรม ความพากความเพียรจะเป็นจะตายไม่คำนึง หวังจะครองมรรคผลนิพพานอย่างเดียวเท่านั้น อันนั้นเป็นจุดมุ่งหมาย แล้วก็ถึงความพากความเพียรความอดความทน เข้าไปนั้นหมด ทุกข์ขนาดไหนไม่เห็นทุกข์ มีแต่จะเอาให้ได้ ๆ พอถึงขั้นพอแล้วสิ่งเหล่านี้ก็ลืมนไปตาม ๆ กันหมด เรื่องความพากเพียร เพียรไปหาอะไร เหมือนกับเรารับประทานอิ่มแล้วรับประทานหาอะไรอีก แต่รับประทานอิ่มแล้วเห็นอันนั้นยังว่า ไอ้เนื้อนี่นะ

ยังว่านะ ยังไม่พอนะ แต่ธรรมพอโดยประการทั้งปวง ไม่เหมือนเรื่องโลก นี่ละคำว่าพอจิตใจพอเป็นอย่างนั้น

นี้มาสอนพี่น้องทั้งหลายสอนด้วยความพอนะ เราไม่ได้สอนด้วยความบกพร่องในสิ่งใดแม้คิดเท่าเม็ดหินเม็ดทราย ในหัวใจของเราไม่มี มีแต่พอล้วน ๆ คำว่าพอนี้กับความเมตตาที่อ่อนน้อมครอบโลกธาตุ ซึมซาบไปได้หมดความเมตตา นี่หลักธรรมชาติแห่งธรรมทั้งหลาย ผู้รู้ธรรมแท้รู้อย่างนี้ รู้ตามตำรับตำรามันตำราของธรรม ไม่ใช่ธรรมรู้ชื่อของธรรม ตำราของธรรม รู้ชื่อของบาปของบุญของนรกสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ตลอดเปรตผีประเภทต่าง ๆ ไม่ใช่ตัวสิ่งเหล่านี้ะ แต่เวลาปฏิบัติแล้วเข้าไปเจอสิ่งเหล่านี้ที่แสดงไว้ในตำรา พระพุทธเจ้าเห็นแล้วรู้แล้วจึงนำมาแสดง แต่พวกนี้ได้อ่านแต่หนังสือไม่เห็นตัวจริง พระพุทธเจ้าเห็นทั้งตัวจริง แสดงเอาไว้ด้วย แล้วพวกนี้ไปจดจารึกมา อย่างที่ว่าพระไตรปิฎก ๆ จึงได้เพียงเล็กน้อยนะ พระไตรปิฎกเราอย่าเข้าใจว่ามากนัก

พระไตรปิฎกคืออะไร ไตร แปลว่า สาม ปิฎก ๆ แปลว่า ภาษา สำหรับรับพระสูตร พระสูตรต้นตปิฎก พระวินัย พระปรมัตถ์ สามประเภทนี้รวมแล้วท่านเรียก พระไตรปิฎก ท่านไปจดจารึกมานี้พอประมาณ ๆ คือเอาแต่หลักเกณฑ์ที่สำคัญ ๆ ออกมา เหมือนกับว่า ไม้เนื้ออ่อนมาทั้งต้น ให้มาเลื่อยมาจระไนเอา เอาต้นมันมา ได้ต้นท่อนมาแล้ว เอามาเลื่อย จะเลื่อยประเภทไหน เป็นกระดานประเภทไหน จะทำประโยชน์จากไม้ท่อนนี้ด้วยวิธีการใดให้เลื่อย เอามาไสกบเลื่อยไปเจาะไปสับ เป็นบ้านเป็นเรือนเป็นตู้อะไรก็แล้วแต่ ออกมาจากไม้ท่อนนั้นแหละ อันนี้คำว่าธรรมภายในใจของท่านนั้นเต็มแล้ว ท่านเอาออกมาเป็นพระไตรปิฎก

พระไตรปิฎกเลกกลายเป็นไม้ทั้งท่อน ๆ คือท่านเอาแต่สำคัญ ๆ ออกมา ถ้าจะพรรณนาหมดอ่านไม่จบ จนกระทั่งวันตายก็อ่านไม่จบ ท่านจึงคัดเลือกออกมาเท่านั้น นี่พระไตรปิฎก นี่ท่านบอกชื่อบอกนามให้ตามอันนี้เข้าไปด้วยภาคปฏิบัติ ที่นี้พอภาคปฏิบัติตามเข้าไป ตามเข้าไปเพื่อเห็นตัวจริง มันก็เห็นตัวจริงนะซี เพราะแสดงไว้พระไตรปิฎก ออกมาจากตัวจริงของจริงทั้งนั้น เมื่อตามพระไตรปิฎกคือตำรับตำรา นี่เป็นแบบแปลนแผนผัง ตามไป ๆ ก็ไปรู้ไปเห็นสิ่งเหล่านั้นเป็นลำดับลำดับ

ธรรมที่มากในพระไตรปิฎกดังที่พ่อแม่ครูจารย์มั่นท่านแสดงเอาไว้ว่า ธรรมที่มากในพระไตรปิฎกในคัมภีร์ไบเบิลนั้น เท่ากับน้ำในตุ่มในไหเท่านั้น แต่ธรรมที่ไม่ได้มากในคัมภีร์ไบเบิลนี้เท่ากับท้องฟ้ามหาสมุทร ฟังซินะ ห่างไกลกันไหม นั่นละธรรมที่พระพุทธเจ้า พระอรหันต์ท่านทรงเอาไว้ท้องฟ้ามหาสมุทร อันนี้ในตุ่มในไหท่านจดจารึก

ออกมาเพียงเท่านี้ นี่ละธรรม ชื่อของธรรม ธรรมแท้มี ชื่อของธรรมมี นั่นละท่านแสดงเอาไว้เป็นสด ๆ ร้อน ๆ มีตนมีตัวตลอดเวลา

ขอให้ตามตำราที่ท่านสอนเข้าไปเถอะ จะไปเจอของจริงนี้ทั้งนั้น ไม่ครีไม่ล้ำสมัยว่าของจริงที่ท่านระบุถึงนั้นเวลานี้สูญหายไปแล้วไม่มี เช่น บาปไม่มี บุญไม่มี นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ไม่มีอย่างนี้ เป็นไปไม่ได้เลย คือท่านแสดงมาจากนั้น มีตลอดเวลา ถ้าอยากรู้อยากเห็น ให้ตามตำราคือแบบแปลนนี้เข้าไปหาอันนั้น เราจะเจอตลอดเวลา มีอยู่นั้นตั้งกับตั้งกัลป์ เช่นเดียวกับกิเลสมีอยู่ตั้งกับตั้งกัลป์นั้นแล ไม่ได้สูญหายไปไหน

ใครชอบทางไหน ทำทางไหน ได้ทางนั้น ชอบบาปทำบาป เป็นบาปทันทีขึ้นที่หัวใจของผู้ทำ เบื้องต้นคิดขึ้นมาเป็นบาปที่หัวใจ พุดออกมาเป็นบาปที่ปาก ทำลงไปเป็นบาปที่กาย สุดท้ายก็กาย วาจา ใจ บรรจุบาปทั้งนั้น อยู่ในคนคนนั้น

เราจะไปลบล้างบุญบาปที่ไหน ลบล้างไม่ได้ ถ้าไม่ลบล้างบุญบาปที่เจ้าของเป็นผู้ทำเอง อย่าทำ นั่น ถ้าไม่ทำบาปก็ไม่เกิด บุญถ้าไม่ทำ บุญก็ไม่เกิด เสมอกันเลยอย่างนี้พร้อมที่จะให้ผลด้วยกันทั้งบุญทั้งบาปนั้นแหละ แล้วนรก สวรรค์ ก็มีไว้สำหรับคนชั่วคนดีจะได้ไปเสวยกรรม เช่น ผู้ทำบาปทำกรรมอะไร ควรจะไปเสวยความชั่วทางไหนก็ไปตามนั้น มีที่อยู่ มีที่เสวย เช่นเดียวกัน ผู้ไปสวรรค์ พรหมโลก นิพพาน นั้นสถานที่สำหรับคนสร้างคุณงามความดี มีพร้อมสมบูรณ์อย่างนี้

เราอย่าไปตื่นไอ้เรื่องกิเลสมันหลอก มันกลบธรรม ๆ มันลบล้างธรรมไม่ให้มี ๆ เป็นอย่างนั้นนะ ธรรมมีมาตั้งแต่กัปไหนกาลใด เช่นเดียวกับกิเลสมีมาตั้งแต่กัปไหนกาลใดเช่นเดียวกัน ไม่มีอะไรยิ่งหย่อนกว่ากัน สิ่งที่ถูกกลบล้างว่าเรียกว่าแหลม เช่น ศาสนาเรียวแหลม ก็คือกิเลสนั่นเองมันโจมตีธรรมลบล้างธรรมไม่ให้มี จะให้สร้างแต่กิเลสเอาไฟเผาหัวคนเท่านั้น ถ้าสร้างธรรมมันเป็นน้ำดับไฟกิเลส กิเลสมันจึงออกทางนี้เสมอ ลบล้างความดี ไม่ให้พอใจในการที่จะทำความดี ขอให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้ทุกคนนะ

วันไหนก็เทศน์ทุกวัน ๆ เบื้องต้นเทศน์ถึงเรื่องความเป็นห่วงตัวเอง แล้วพอเวลาไปสุดเหวี่ยงเต็มกำลังความสามารถจนถึงที่มุ่งหมายตายใจได้แล้ว หมดห่วง เราจึงไม่มีอะไรห่วงในสามแดนโลกธาตุ ห่วงแต่หัวใจของโลกเท่านั้นเอง นอกนั้นเราไม่ห่วง ธาตุชั้นธรรมาภพก็เป็นเครื่องมือ เหมือนเครื่องมือทำอันนั้นอันนี้ไป เอามาใช้ไปอย่างนั้นละ เมื่อใจครองอยู่ก็นำสิ่งเหล่านี้มาใช้ ถ้าหมดสภาพแล้วก็ใช้ไม่ได้ เหมือนเครื่องมือเราเสียหายชำรุดไปนั่นเอง ใช้ไม่ได้ อันนี้ร่างกายของเราชำรุดแก่ไหน ๆ ผลประโยชน์ที่ได้จากการใช้ร่างกายก็ลดลง ๆ ถ้าร่างกายหมดสภาพก็หมดประโยชน์เลย

อันนี้ก็เป็นเครื่องมือสำหรับใช้ทำประโยชน์แก่สัตว์โลก เราถึงไม่ได้หวังมันยิ่งกว่าหวังโลกนะ พยายามเต็มกำลังความสามารถทุกด้านทุกทาง ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้อุตส่าห์พยายาม ตั้งจิตตั้งใจบำเพ็ญคุณงามความดี การกุศลนี้เป็นเครื่องหนุนเราตลอดมาตั้งแต่ตั้งกัปตั้งกัลป์แล้วนะ อย่าให้กิเลสมาลบได้ว่าบาปไม่มี บุญไม่มี จะແหลกนะ แผลกเรานั้นແหลและผู้หลงกลกิเลส กิเลสเกิดขึ้นจากใจเรา แล้วมันก็หลอกตัวเราให้จมตลอดมาเอาละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

วันที่ ๑๐ เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๕ บาท ๗๕ สตางค์ ดอลลาร์ ๑๙ ดอลลาร์ ได้เป็นประจำไปทุกวัน ๆ ทองคำทั้งหมดทั้งที่หลอมแล้วและยังไม่หลอมได้ทองคำ ๒,๑๒๔ กิโล ยังขาดอยู่ ๑,๘๗๖ กิโล จะครบจำนวนสี่พันกิโล สี่พันนี้ยืนตัวไว้เลย ชาตินไทยของเราต้องเอาให้ได้สี่พันกิโลเป็นอย่างน้อย เป็นพื้นฐานไว้เลยในการช่วยชาติคราวนี้

(ผมมาจาก ร.พ.ท่าคันโท จ.กาฬสินธุ์ มาขอความอนุเคราะห์เครื่องมือจากหลวงตาครับ) เครื่องมืออะไรละ (เอาไปตรวจเลือดคนไข้) เอาไว้นั้นเสียก่อนนะ หนักมากเรา ทุกอย่าง ๆ หนักมากนะ(ครั้งที่สองแล้วคะหลวงตา หลวงตาบอกให้มาครั้งที่สอง) เออ ครั้งที่สามก็ไม่ได้ ครั้งที่สี่ก็ไม่ได้ ถ้าไม่มี ครั้งที่ร้อยก็ไม่ได้ ถ้าไม่มี ถ้ามีแล้วครั้งเดียวได้เลย เข้าใจไหม

เมื่อวานนี้ก็มา ร.พ.กมลาสัย จ.กาฬสินธุ์ มาขอก็ไม่ได้ ระยะนี้กำลังหนักมากนะเรา หนักมากจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา ดังที่เคยพูดแล้ว ดึกก็หลัง โรงเรียน กำลัง นี่เรื่องหนักนะนี้ พวกล้าน ๆ หลายล้าน ๆ ทั้งนั้น แล้วเครื่องมือก็ตกเข้ามาเรื่อย พอตกลงมาปั๊บก็ง่ายเรื่อย ๆ เราจะถือเอาเป็นประมาณจากบิลที่เขาส่งมาจากโรงพยาบาล พอบิลส่งมาจำนวนเท่าไรแล้วจ่ายเลย ๆ เพราะเครื่องมือแพทย์เราขอความไว้วางใจทุกอย่างให้หมดหมดแล้ว ไม่มีใครรู้ดียิ่งกว่าหมอเกี่ยวกับเรื่องเครื่องมือแพทย์ เราจึงไม่จำเป็นจะต้องไปดู คอยฟังแต่ว่าถ้าบกพร่องตรงไหนแล้วหมอบอกเราเท่านั้นเอง ถ้าหมอส่งบิลมาไม่บอกไม่กล่าวอะไร แสดงว่าสมบูรณ์แล้ว จ่ายตามนั้น ๆ มาเรื่อย ๆ ตลอดมาอย่างนี้

(หลวงตาคะหนูมาจาก ร.พ.นามน จ.กาฬสินธุ์ คะ มาขอเครื่องมือแพทย์) เครื่องมืออะไรเครื่องมือแพทย์นะ (เครื่องมือติดตามคลื่นหัวใจคะ) อย่างนั้นแล้ว มันไม่หวาดไม่ไหวอย่างที่พูดอยู่เดี๋ยวนี้ จะทำยังไง วันนี้สองโรงสามโรงแล้ว จะตายหลวงตาบัว งบประมาณวัดป่าบ้านตาด หลวงตาบัวเลยจะตาย มันไม่ไหว หนักจริง ๆ ไม่ใช่ธรรมดา เราหนักมาก เรื่องการช่วยโลกเราหนักมากจริง ๆ รายการอะไรก็เอาไว้เสียก่อน มันหนักมากยังรับไม่ได้ ที่จำเป็น ๆ ก็มีเยอะ ยังให้ไม่ได้นะเวลานี้ คือมันไม่มี

นี่ละที่ว่าเงินหมุนเวียน พี่น้องทั้งหลายทราบเอานะ ที่ว่าเงินหมุนเวียนนี้หมุนไปอย่างนี้ละ หมุนไปตามโรงร่ำโรงเรียน สถานสงเคราะห์ ที่ราชการต่าง ๆ ทั่วประเทศ ไทย จะอาศัยเงินหมุนเวียนนี้ออก ส่วนเงินที่เก็บไว้เพื่อจะซื้อทองคำ อันนั้นแต่ไม่ได้สงวนไว้เป็นพิเศษ ส่วนนอกจากนั้น อันไหนที่จะควรออกทางไหน ก็เรียกว่าเงินหมุนเวียน ออกไปเรื่อย ๆ แต่ที่ยังไม่ออก รอ ยังเป็นก้ำกึ่งกันอยู่ เช่นอย่าง ๕๐ กว่าล้านนี้ ก้ำกึ่ง รอ ระหว่างทองคำกับเงินหมุนเวียนเพื่อประชาชนทั่วประเทศ ทางไหน ระยะเวลา จุดใด ที่มีน้ำหนักมากกว่ากันแล้ว เราจะออกจุดนั้น ๆ

ถ้าหากว่าพออุปถัมภ์ไป เงินจำนวนเก็บไว้นี้มันหนักอยู่ที่ทองคำอยู่แล้ว รอหมุนเข้าทองคำ เงินเหล่านี้จะไม่มีปัญหาเลย เข้าปั๊บเดียวเลย ที่รอเวลานี้ก็คือรอความจำเป็นของพี่น้องชาวไทยเราดังที่มาเหล่านี้ มาเกี่ยวกับเรื่องเงินหมุนเวียน เราเอาเงินจำนวนนี้ออกช่วยโลก กรุณาทราบไว้อย่างนี้ตลอดไปด้วย หลวงตาจะปฏิบัติอย่างนี้ต่อประเทศชาติบ้านเมืองและต่อโลกตลอดไปอย่างนี้ จนกระทั่งวันตาย ให้พร

เมื่อเช้านี้ก็เล่นกับกระจุกับกระเต มันทมาวังวนเวียนอยู่ข้างทางจงกรม กระเตตัวกำลังน่ารักตัวรุ่น ๆ แล้วก็กระจุมันก็มาวิ่งรอบทางจงกรมเรา มาเที่ยวอยู่นั้น กระเตมันก็วิ่งไปวิ่งมา เราเลยเพลินดูกระเตเลยลืมเดินจงกรม สุมหาอะไร คุยกับเขา ไม่กับเขา เขาไม่ได้คุยกับเรานะ เราหากคุยกับเขาเป็นบ้าเลย คือคุยด้วยความเมตตา ไม่ใช่อะไร รักก็รักด้วยความเมตตา เขามาเล่นอยู่ด้วยเมื่อเช้านี้ เดินจงกรมอยู่ข้างใน เขาไม่กลัว กระรอกก็ไม่กลัวเลยนะ คือกลัวอำนาจแต่ไม่กลัวทำลาย มีสองอย่าง คือกลัวอำนาจ คือเราอำนาจเหนือเขา เขาไม่ได้กลัวอันตรายนะ คือเขาไม่ได้กลัวว่าเราจะฆ่าเขา เขากลัวอำนาจเฉย ๆ พอเราไปนี้เขาหลบปั๊บทางนั้นเสีย ไปนั้นหลบปั๊บมานี้เสีย เรียกว่ากลัวอำนาจ ไม่ได้กลัวฆ่า โห สัตว์กลัวแบบนี้

เมื่อวานนี้ไป รพ.บ้านแพญ เอาไปให้วัดด้วย โรงพยาบาลด้วย วันไหนทั้งวัดทั้งโรงพยาบาลนี้หนักมากนะ รถวิ่งเร็วไม่ค่อยได้เต็มเอี้ยตเลย แล้วรถนี้แข็งแรงด้วย เอาได้เต็มคันเลย ถ้าวันไหนไปเฉพาะโรงพยาบาลก็พอดี ก็เรากะไว้พอดี ถ้าวันไหนมีวัดด้วย เป็นส่วนเพิ่มแล้วหนักมาก เมื่อวานนี้ไปทั้งวัดด้วย ทั้งโรงพยาบาลด้วย หนักมาก

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd